

ПИШЕ: ПРОФ. ДР
БОЖИДАР М. БОЈОВИЋ

Послије још једних нерегуларних, недемократских и отворено покрадених избора 22. априла 2001. године, Мило Ђукановић је тих дана, као мандатар, заказао постизборне консултације са челницима парламентарних странака око конституисања извршне власти. Званични разговор који сам као председник Српске народне странке тада водио с њим остао ми је у трајном сјећању. Често сам размишљао о томе шта би било да је Ђукановић уважио мој захтјев, који сам и јавно изнио, да поднесе оставку.

У разговору, који је почео Ђукановићевим кратким пресеком политичке ситуације, потенцирањем, први пут отворено, разлога због којих се залаже за напуштање федерације са Србијом, није ми било тешко да чињеницама обесмислим његов став. Међутим, указао сам на ризик који му као човјеку и политичару пријети, у условима конституисања нове власти у Црној Гори, јер ће морати у коалицију са екстремно сепаратистичким СДП-ом, а можда и с Либералним савезом. И када „пређе Рубикон“, чиме Црну Гору води

Истинска несрећа Црне Горе

■ Постоји ли нешто што не би урадио у понижавајућем слиједу испуњавања захтјева моћника који га одржавају на власти? Послије најављеног, отвореног, богохулног удара на светиње Митрополије црногорско-приморске Српске православне цркве, јасно је: не постоји

на пут, по њену будућност, крајње неизвјесног сепаратизма, наћи ће се тамо гдје се позитивно вреднују личности и догађаји који никада не могу бити позитивно вредноване у државотворном народу Црне Горе. Мој захтјев био је да поднесе оставку и напусти политику. Поновио сам да је то у суштини генерацијски савјет и да ће се кад-тад сјетити ових мојих ријечи и да бих волио да тада не буде касно.

Сада, када тај разговор посматрам са дистанце, кроз последице једне погубне политике којом је овај аутократ довео Црну Гору до ивице етичког, моралног, поли-

” Мој захтјев био је да поднесе оставку и напусти политику. Поновио сам да је то у суштини генерацијски савјет и да ће се кад-тад сјетити ових мојих ријечи и да бих волио да тада не буде касно

тичког и економског, понора, још више видим да сам био у праву. И тада је Мило Ђукановић био у живом блату криминала и незаси-

те похлепе за богаћењем, али све је то било још у мјери која би се у једној правлашћу и богаћењем, у приватној држави коју је стекао на покраденом референ-

ној држави могла обуздати. Овако, у суштини непревазиђени конвертит, опсједнут неконтролисаним жељом за

думу биће спреман на све. Да уцијени, прода, изда. И да засијече гдје се не дира. Послије његових бројних

застрањивања, намеће се питање: постоји ли граница политичког понора овог човјека?! Постоји ли нешто што не би урадио у понижавајућем слиједу испуњавања захтјева моћника који га одржавају на власти? Послије најављеног, отвореног, богохулног удара на светиње Митрополије црногорско-приморске Српске православне цркве, јасно је: не постоји! Тим наумом је показао, ма колико се закључао, да не познаје и, нажалост, не осјећа државотворно биће Црне Горе, њен морални и духовни архетип на којем је настајала и опстајала. Најављени наум је удар на светиње матице Црне Горе, симбиотичке духовне и државотворне споне која је при освајачком удару Турака сабирала једнородни народ са Нахијском Црном Гором, наследником Зетске државности. Без те саборности једнородног народа Бјелопавлића, Пипера, Куча, Братоножића, Старе Херцеговине од Херцег Новог, Никшића, Дробњака, Шаранаца, Језераца и Ускока, Васојевића, Боке и Паштровића, све до тзв. Нових крајева послје Балканских ратова, Нахијска Црна Гора, која све до послје битке на Крусима 1796. године није имала више од 40.000 становника, не само да не би могла постати и опстати као будућа држава, већ би била угрожена биолошка супстанца тог храброг народа. То је снага саборности Митрополије цр-

ногорско-приморске Српске православне цркве, за чији опстанак је Божидар Вуковић Подгоричанин дао своје богато наслеђе, да би послје тешких похара храмова и уништених богослужних књига, штампао у Венецији црквене ћириличне књиге, за богослужење, како би

” И тада је Мило Ђукановић био у живом блату криминала и незаси- те похлепе за богаћењем, али све је то било још у мјери која би се у једној правној држави могла обуздати

очувао ту последњу спону саборности и наде за опстанак, како је и сам записао „у жељи да угоди духовној потреби народа којима књиге служе“. На ту свету, последњу нит духовне и државотворне саборности Црне Горе, матицу духовности, државности и цивилизацијских остварења може ударати само њен љути непријатељ. И то је истинска несрећа Црне Горе, да је пуних 30 година води странпутицом човјек који нити познаје, нити осјећа њене темељне вриједности и токове који живот значе.